

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1926/2016
21.09.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Весне Поповић, председника већа, Лидије Ђукић и Божидара Вујичића, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Мирослав Ђерковић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Ђуро Чепић, адвокат из ..., ради поништаја решења и утврђења радног односа, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1438/16 од 08.06.2016. године, у седници одржаној 21.09.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1438/16 од 08.06.2016. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 895/2015 од 18.02.2016. године, ставом првим изреке одлучено је да се тужбени захтев делимично усваја. Ставом другим изреке поништено је решење о престанку радног односа туженог од 26.01.2015. године. Ставом трећим изреке утврђено је да је тужилац засновао радни однос код туженог на неодређено време на радном месту хигијеничар почев од 12.12.2013. године. Ставом четвртим изреке обавезан је тужени да тужиоца врати на рад на послове који одговарају његовој стручној спреми. Ставом петим изреке одбијен је тужбени захтев тужиоца у делу којим је тражио да се утврди да је засновао радни однос код туженог на неодређено време почев од 05.12.2012. године. Ставом шестим изреке одбијен је тужбени захтев тужиоца у делу којим је тражио да се обавезе тужени да га врати на исто радно место на коме је радио до 31.01.2015. године. Ставом седмим изреке обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове поступка од 52.500,00 динара са законском затезном каматом почев од дана пресуђења до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1438/16 од 08.06.2016. године, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда у усвајајућем делу.

Против правоснажне пресуде донесене у другом степену, тужени је изјавио ревизију због свих законских разлога.

Одлучујући о ревизији у смислу члана 408. ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код туженог у периоду од 05.12.2012. године до 31.01.2015. године, према више закључених уговора о раду на одређено време. У уговорима о раду закљученим у периоду од 05.12.2012. године до 30.11.2013. године наведено је да тужилац обавља послове руковалац машинама за чишћење, а у уговорима у периоду од 01.12.2013. године до 31.01.2015. године наведено је да обавља послове хигијеничара. Последњи уговор о раду на одређено време закључен је 24.11.2014. године, почев од 01.12.2014. године па док траје повећање обима послова, а најдуже до 31.01.2015. године. Спорним решењем туженог од 26.01.2015. године тужиоцу је отказан наведени уговор о раду због истека рока на који је заснован радни однос. Тужилац има основну школу и све време рада код туженог обављао је исте послове одржавања хигијене у тржном центру „...“ у

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су поништили спорно решење од 26.01.2015. године и утврдили да је тужилац код туженог засновао радни однос на неодређено време на основу члана 37. став 1. и 4. Закона о раду.

По оцени Врховног касационог суда нижестепени судови су правилно применили материјално право.

Одредбом члана 37. став 1. Закона о раду („Службени гласник РС“, број 24/05, 61/05, 54/09 и 32/13), прописано је да се радни однос заснива на време чије је трајање унапред одређено када су у питању: сезонски послови, рад на одређеном пројекту, повећање обима посла које траје одређено време и сл. за време трајања тих потреба, с тим што тако заснован радни однос непрекидно или с прекидима не може трајати дуже од 12 месеци; ставом 2. прописано је да под прекидом из става 1. овог члана не сматра се прекид рада краћи од 30 радних дана; ставом 3. прописано је да радни однос на одређено време, ради замене привремено одсутног запосленог, може се засновати до повратка привремено одсутног запосленог; ставом 4. прописано је да радни однос заснован на одређено време постаје радни однос на неодређено време, ако запослени настави да ради најмање пет радних дана по истеку рока за који је заснован радни однос.

За примену цитираних законских одредаба потребно је имати у виду да се више закључених уговора о раду на одређено време (сукцесивни уговори), имају сматрати једним уговором. Ако запослени ради на истоверсним пословима, укупно трајање рада по више уговора не може бити дуже од једне године. За преображај радног односа је довољно да запослени ради још пет радних дана. Тај рок од пет дана рачуна се или од истека рока по једном уговору или по истеку једне године рада. Наиме, радни однос на неодређено време је правило, а рад на одређено време је изузетак. Због тога је Законом о раду ограничено трајање радног односа код истог послодавца на истим пословима на период од 12 месеци. У ставу 1. члана 37. Закона о раду, прописано је да радни однос

непрекидно или са прекидима не може трајати дуже од 12 месеци. У оквиру тог рока може бити закључено више сукцесивних уговора, али чим протекне пет дана по једном уговору или завршетку једне године рада (рад на истоврсним пословима), активира се правило о преображају, без обзира на евентуално закључење новог уговора, па су се стекли услови за прерастање радног односа на неодређено време. Дакле, за обављање одређених послова може се више пута заснивати радни однос на одређено време, при чему укупно трајање по сукцесивним уговорима не може бити дуже од 12 месеци.

У конкретном случају тужилац је у периоду од 05.12.2012. године до 31.01.2015. године, закључивао више уговора о раду на одређено време, а у питању је период од преко две године непрекидног рада, у коме је тужилац обављао исте послове – одржавање хигијене у тржном центру „...“ у ..., па је сагласно изложеном схватању о примени члана 37. став 1. и 4. Закона о раду дошло до преображаја радног односа на одређено време у радни однос на неодређено време, како су правилно закључили нижестепени судови.

Неосновани су ревизијски наводи којима се указује да су нижестепени судови погрешно применили материјално право, јер су занемарили чињеницу да је тужилац обављао послове руковаца машинама за чишћење и хигијеничар, што су различити послови према акту о систематизацији туженог. Ревизијски суд је нашао да наведена околност нема значаја, зато што је до преображаја радног односа на одређено време у радни однос на неодређено време дошло истеком 12 месеци рада тужиоца при чему је у целом периоду рада тужилац фактички радио исте послове одржавања хигијене.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци на основу члана 414. став 1. Закона о парничном поступку.

**Председник већа-судија
Весна Поповић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић